

Ναννίνα
Σακκά-Νικολακοπούλου

ΛΗΤΟΣ
από 9 ετών

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΑΣΤΡΑΒΗ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Επιχείρηση Αστράβη**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ναννίνα Σακκά-Νικολακοπούλου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλλη Κυργιοπούλου
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Θανάσης Τσίτσικας
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Ναννίνα Σακκά-Νικολακοπούλου, 2010

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2010

ISBN 978-960-453-709-9

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομικάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

**Ναννίνα
Σακκά-Νικολακοπούλου**

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΑΣΤΡΑΒΗ

Εικονογράφηση:
Θανάσης Τσίτσικας

Γεννήθηκα στην Αθήνα στον πόλεμο του '40.

Δύσκολα χρόνια, αλλά ευτυχισμένα, κι ας μην είχαμε πολλά πράγματα. Οι αλάνες γέμιζαν από παιδιά και οι αυλές ήταν ολάνοιχτες και το κλειδί πάνω στην πόρτα των σπιτιών. Γιαγιάδες απάλυναν τον ύπνο μας με παραμύθια. Μικρασιάτισσες γειτόνισσες μας έμαθαν την πίστη στη ζωή και την ελπίδα σε καλύτερες μέρες.

Έγινα δασκάλα και γέμισα ήλιους απ' τα μάτια των μαθητών μου. Λατρεύω τα ταξίδια ψάχνοντας την ιστορία του τόπου μας γιατί έτσι γνωρίζουμε τον εαυτό μας και τις ρίζες μας.

Για σας, παιδιά, γράφω!

Οι ιστορίες οι δικές μου είναι πάντα αληθινές.

NANNINA ΣΑΚΚΑ-ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Το Λαύριο το αγάπησα
με τα μάτια του πατέρα μου
και το γνώρισα από τον Γιώργο Μάνθο,
στον οποίο χρωστάω αυτό το βιβλίο.

*Στο Λαύριο, λοιπόν, που με αξίωσε φίλους
όπως τον Γιάννη, τον Στέλιο, τον Γιώργο.*

1

Πάλι τα ίδια και φέτος. Σούνιο, Λαύριο, βαρέθηκα πια.

— Και ποιος δε βαρέθηκε. Όμως, ξέρεις πως δε γίνεται τίποτα. Το έχουν καταλάβει και οι γονείς πως κουρασθήκαμε να περνάμε τα καλοκαίρια μας στο ίδιο μέρος, αλλά πάντα υπάρχει η πρόφαση πως έχουμε δικό μας σπίτι, πως οι διακοπές αλλού κοστίζουν – τα γνωστά...

— Εντάξει, δε λέω, υπάρχουν προβλήματα. Αλλά τι διακοπές είναι αυτές, να μη βλέπεις τίποτα καινούριο; Υπάρχει κάτι που δεν το έχουμε δει άπειρες φορές;

— Σίγουρα όχι. Κι όσο για παρέες... Ε, τώρα διάλεξε...

— Μη μου θυμίζεις πως θα συναντήσω τις ίδιες φάτσες, Λίντες, Πάνους, τα τρελοδίδυμα κι εκείνη τη φριχτή Μυρτώ με τα λούσα της. Θα μας κάνει πάλι

την έξυπνη. Ευτυχώς που ο Στάθης θα έχει σερφ και θα βολευόμαστε όλοι.

– Εγώ φέτος θ’ ανεβαίνω στο βουνό.

– Αφού η τρέλα δεν πάει στα βουνά, εσύ πώς θα πας; Όμως, δεν είναι και άσχημη ιδέα. Μπορεί να σ’ ακολουθήσω.

– Τι θα έλεγες να το παίζαμε πρόσκοποι – εξερευνησεις, πεζοπορίες και τα σχετικά;

– Πού ξέρεις, μπορεί ο πατέρας να μας αφήσει να σπύσουμε στο βουνό το παλιό αντίσκηνο που έχουμε στην αποθήκη. Ίσως κοιμηθούμε κανένα βράδυ εκεί πάνω.

– Τώρα, μάλιστα. Κορίτσια πράματα, που θα έλεγε και η γιαγιά, να κοιμηθούμε στο βουνό. Χώρια που φοβάμαι.

Η Αγάθη και η Νάνση έκαναν την ίδια κουβέντα κάθε χρόνο. Είχαν βαρεθεί τις διακοπές στο ίδιο μέρος, αλλά τελικά δεν ξεκολλούσαν μόλις έφτανε ο Σεπτέμβριος.

Η αλήθεια είναι πως είχαν αρχίσει να μεγαλώνουν και μέσα τους κλοτσούσε πεταλωμένο, ανήσυχο, το άλογο της περιπέτειας. Βαριεστημένα μάζεψαν τα πράγματά τους για την εξοχή. Πήραν κάμποσα βιβλία μαζί τους, μουρμούρισαν, ξαναμουρμούρισαν δίχως να τις ακούει κανείς και μπήκαν στο αυτοκίνητο που ήταν τίγκα* από μπαγκάζια**.

* Εντελώς γεμάτο.

** Αποσκευές.

Μαζί φόρτωσαν και τις δυο γάτες τους, τη Μο-μο και την Πάτσπ. Αυτές σίγουρα χείρονταν ύστερα από την κλεισούρα του διαμερίσματος.

Το καλοκαίρι άρχιζε! Το αυτοκίνητο έστριψε στον Σταυρό προς τα Μεσόγεια. Αν εξαιρέσεις κάτι μικροατυχήματα, γρατζουνίσματα απ' τις γάτες που ζεσταίνονταν και κάποιο γατίσιο βρέξιμο στο καινούριο τζιν της Αγάθης, το ταξίδι μέσα από τα γνώριμα μέρη ήταν σύντομο.

— Είδα πρώτη τη θάλασσα, φώναξε η Νάνση, μόλις πήραν τη στροφή της Πλάκας προς το Λαύριο.

Η μύτη του Θορικού στεκόταν εκεί γνώριμη και ίσια κατά τα σύννεφα. Οι παλιές γραμμές από το τρενάκι αριστερά τους. Η πινακίδα «Καλώς ήρθατε στο Λαύριο» πάνω στη γέφυρα του Κυπριανού, οι φοίνικες, η Γαλλική Εταιρεία, τα παλιά νεοκλασικά, η πλατεία, η αγορά κι ο δρόμος προς το Σούνιο.

Εκεί συνάντησαν και τ' άλλα παιδιά. Η πρώτη μέρα του καλοκαιριού άρχιζε. Ενός καλοκαιριού που θα ήταν τόσο διαφορετικό από τ' άλλα. Όμως, ούτε η Νάνση ούτε η Αγάθη μπορούσαν να το ξέρουν.

Με μάγουλα κατακόκκινα χαιρετήθηκαν με τα παιδιά και πήραν το δρόμο προς τη θάλασσα.

— Ποιος θα φτάσει πρώτος στην ταμπέλα;

Με γέλια κι αστεία τερμάτισαν στην παραλία κάτω από την πινακίδα που έγραφε:

ΠΟΣΣΕΙΔΩΝΑ – ΠΡΩΗΝ ΛΙΜΑΝΑΚΙ ΠΑΣΑ

Η θάλασσα είχε εκείνη τη γνώριμη αίσθηση της παγωνιάς που έχει μόνο σαν φυσάει βοριάς. Και είναι πολλοί οι βοριάδες στο Σούνιο.

Λαμπερή, διάφανη, η γνώριμη θάλασσα που ήξεραν κάθε άκρη της. Βουναλάκια από φύκια παντού στην άμμο, που σαν φυσούσε ο αγέρας τα σήκωνε και τα έπαιρνε μαζί του στ' ανοιχτά.

«Τα φύκια όσο υπάρχουν», έλεγε ο πατέρας, «δείχνουν πως η θάλασσα είναι καθαρή».

Έκαναν ατέλειωτα μακροβούτια. Βρήκαν τις ίδιες πατημασιές που χάραζαν το μονοπάτι, τα πιασίματα στους βράχους, τις μικρές γούβες που κρατούσαν αλάτι στο δρόμο προς το παλιό πολυβολείο, τις ίδιες βάρκες στον απάνεμο κολπίσκο – τη «Φρόσω», την «Ελένη», το «Μαράκι», την «Έμυ». Κόσμος γνωστός κατέβαινε όσο μεσημέριαζε. Ο κυρ Βασίλης φάνηκε από μακριά, μαζί με την κυρά Σοφία, τη γυναίκα του, και τον εγγονό του τον Φώτη. Να, τώρα θα πλησίαζε και θα έλεγε: «Δόξα τω Θεώ που δώσαμε το “παρόν” και φέτος».

Αυτή η φράση κάποτε ήταν ακατανόητη στα παιδιά. Όσο μεγάλωναν, όμως, ένιωθαν τη σημασία της και την ψιθύριζαν κι αυτά μέσα τους. Αυτές οι μέρες, οι πρώτες του καλοκαιριού, των διακοπών στα γνώριμα μέρη, είχαν μια γιορτή, μια ζεστασιά που περνούσε ως μέσα στην ψυχή τους. Χαιρετούσαν, καλωσόριζαν έναν έναν τους γνωστούς και ήταν και οι ίδιες ένα κομμάτι αυτού του καλωσορίσματος.

Βρήκαν τη σπηλιά στην ίδια θέση. Κάποιες πέτρες

στο βάθος της –δικές τους από το περασμένο καλοκαίρι– και τα ολοσπρόγγυλα βότσαλα με τα φανταστικά χρώματα σκόρπια πάνω στη λιγοστή άμμο, γλυμμένα από το κύμα.

Όλοι είχαν μεγαλώσει αισθητά. Κάποιοι περισσότερο, λες και τους τραβούσαν από τα μαλλιά.

Η μητέρα κυνηγούσε αράχνες και ζούδια μέσα στο σπίτι. Ο πατέρας καμάρωνε τις φυσικιές που ήταν γεμάτες φέτος. Η κορομπηλιά τους κρατούσε πάνω της τα τελευταία κορόμπηλα. «Ολόγεμη ήταν, μα αργήσαμε κι έπεσαν».

Καημό το είχε ο πατέρας κάθε χρόνο να προλάβουν τα κορόμπηλα.

Τα τσιτζίκια πάνω στις μυγδαλιές τρέλαιναν τον κόσμο κάθε βράδυ και η μητέρα από την κουζίνα έλεγε την ίδια φράση: «Θα έχει πολλή ζέστη αύριο».

Πόσο γνώριμα ήταν όλα!

2

Οι μέρες περνούσαν γρήγορα. Μπήκε ο Ιούλιος. Μαύρισαν τα κορμιά, η παρέα έδεσε, το σχολείο έγινε μακρινή ανάμνηση κι άρχισαν τα προγράμματα.

Η ιδέα για εξερεύνηση άρεσε σε όλους. Φέτος θα ανέβαιναν στο βουνό. Έφαγαν μια βδομάδα για να πείσουν τους δικούς τους και να πάρουν την άδεια. Άρχισαν τις προετοιμασίες. Βέβαια, εκείνα τα τρελά σχέδια για αντίσκηνο και ύπνο στα πεύκα ναυάγησαν καθώς έπεσαν πάνω στην άρνηση των μεγάλων. Στην πραγματικότητα και τα ίδια τα παιδιά, ενώ επέμεναν, κατά βάθος κοίταζαν να τ' αποφύγουν. Ίσως αργότερα. Να εξερευνήσουν πρώτα την περιοχή, να σιγουρευτούν πως είναι ασφαλές το μέρος και μετά ίσως πάνε να κατασκηνώσουν.

Τελικά, αποφασίστηκε μια ημερήσια εκδρομή από

τα χαράματα μέχρι το βράδυ στο βουνό. Το πρωί θα ξεκινούσαν!

— Θα πάμε κόντρα στη ζώνη για τις φωτιές, ίσια στην κορυφή, να δούμε τι είναι πίσω από το βουνό.

Όλα έτοιμα! Νερό, φαγητό, γερά παπούτσια, ελαφριά ρούχα, φακός –μήπως τους βρει το βράδυ– και λαχτάρα, τόση λαχτάρα! Έπесαν για ύπνο. Μπήκαν τα ξυπνητήρια κι όλοι έκλεισαν τ' αυτιά τους στις ίδιες καληνύχτες που απόψε είχαν κι επωδούς.

— Να μη νυχτωθείτε.

— Να προσέχετε τα φίδια.

— Να έχετε το νου σας στα πηγάδια των μεταλλείων.

— Να μην απομακρυνθείτε και χαθείτε μεταξύ σας.

Τα δίδυμα άργησαν να κοιμηθούν κι ήταν τα πρώτα που κατάλαβαν πως η εκδρομή δε θα γινόταν. Περρασμένα μεσάνυχτα άκουσαν τις πρώτες σάλτες της βροχής και ξαφνιασμένα αφουγκράστηκαν την μπόρα. Μια μπόρα καλοκαιρινή, αναπάντεχη, σαν χειμωνιάτικη θύελλα, που ματαίωσε την πρώτη τους έξοδο στο βουνό.

Κατά το μεσημέρι η μπόρα σταμάτησε. Είχαν μουσκέψει τα πάντα κι έκανε παγωνιά λες κι ήταν φθινόπωρο.

Τα παιδιά μαζεύτηκαν στον «τζιτζικώνα», έτσι έλεγαν ένα μεγάλο πεύκο που πάνω του μαζεύονταν τα τζιτζίκια. Η απελπισία ήταν ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους. Σαν να μην έφτανε που είχαν χαλάσει τα σχέδιά τους, είχαν και την γκρίνια των μεγάλων.

— Είδατε που θέλατε να κοιμηθείτε στο βουνό βράδυ; Τι θα κάνατε με τέτοια μπόρα;

Το απογευματάκι το κέφι έφτιαξε. Η γη στέγνωσε τελείως ρουφώντας διψασμένη την καλοκαιρινή βροχή.

Ο κύριος Γιώργος τους χαιρέτησε από τη βεράντα του. Αγαπούσε πολύ τα παιδιά και αυτά συνήθιζαν να του κάνουν σινιάλο με τα κουδούνια των ποδηλάτων τους κάθε φορά που τον έβλεπαν να κάθεται στην αυλή του, δίπλα στη μεγάλη φοινικιά. Ήταν ένας μεγάλος φίλος τους, που είχε ένα σωρό ιδέες. Διοργάνωνε αθλητικές συναντήσεις, περιπάτους, εκδρομές. Κάθε χρόνο έκανε ένα μεγάλο διαγωνισμό ανάμεσα στα παιδιά που παραθέριζαν στην περιοχή. Τα παιδιά έφτιαχναν ανάγλυφα σχέδια στην άμμο. Και τι δεν έκαναν! Τι γοργόνες, τι κάστρα, εκκλησάκια, γέφυρες... Σαν ήταν μικρά με πόση λαχτάρα περίμεναν την ημέρα του διαγωνισμού!

Τα παιδιά πλησίασαν και σε λίγο βρίσκονταν καθισμένα στα πεζούλια της βεράντας του.

— Έμαθα ότι σήμερα, με τη βροχή, ματαιώθηκε η εκδρομή σας. Τι θα λέγατε να σας έκανα μια προβολή με σλάνιτς από το Λαύριο, το πολύ παλιό Λαύριο;

Τα παιδιά μόνο που δε σήκωσαν τον τόπο από τη χαρά τους. Σ' όλους ήταν γνωστό ότι ο κύριος Γιώργος, παλιός Λαυριώτης, είχε μανία με το Λαύριο και την ιστορία του. Συλλέκτης υλικού, κατέγραφε το καθετί και μάζευε σαν κίτσα ό,τι μπορούσε να βρει που θα του έδινε πληροφορίες για τον τόπο.

Τον είχαν ακούσει πολλές φορές, μα, θες γιατί εί-

χαν μεγαλώσει, θες γιατί μέσα τους είχε ξυπνήσει η περιπέτεια, αυτό το απόγευμα κρεμάστηκαν από τα χείλη του.

— Το Λαύριο, παιδιά, άρχισε να διηγείται ο κύριος Γιώργος, γνώρισε απ' την αρχαία εποχή καιρούς δόξας και μεγάλης ακμής. Όμως, όση ήταν η δόξα του τόση ήταν και η παρακμή του. Οι άνθρωποι που περνάνε τα Σαββατοκύριακα από το Λαύριο για να πάνε μια βόλτα στο Σούνιο, ούτε καν υποψιάζονται πόσο σημαντική υπήρξε η περιοχή για την Ελλάδα αλλά και για τον αρχαίο κόσμο. Η λαυρεωτική γη είναι πλούσια σε μεταλλεύματα. Τα μέταλλα έπαιξαν σπουδαίο ρόλο στην εξέλιξη του ανθρώπου. Παντού απ' άκρη σ' άκρη της Λαυρεωτικής υπάρχουν αρχαιότητες που μας φανερώνουν τον αποφασιστικό ρόλο των μεταλλευμάτων στη ζωή της αρχαίας Ελλάδας. Λαύριο ονομάστηκε από τις πολλές «λαύρες», τις γαλαρίες δηλαδή. Το Σούνιο είναι παραφθορά της αρχαίας λέξης «σόβενος», που σημαίνει ασήμι. Το Θορικό, όπου σώζεται το αρχαίο θέατρο, πήρε τ' όνομά του από τη λέξη «θορός», που θα πει σπέρμα. Ο ορुकτός πλούτος της Γης ήταν το σπέρμα της. Αν έχετε κέφι, θα σας πάω να γνωρίσετε το φίλο μου τον αρχαιολόγο που κάνει τις ανασκαφές στην περιοχή. Μόνο που χρειάζεται πεζοπορία και σκαρφάλωμα.

Τα παιδιά μίλησαν στον κύριο Γιώργο για την απόφασή τους να εξερευνήσουν το βουνό.

Έλαμψε το πρόσωπό του κι έριξε την ιδέα:

— Τι θα λέγατε ν' αφιερώνατε αυτό το καλοκαίρι σας για να γνωρίσετε όλα αυτά τα θαυμαστά που υπάρχουν τριγύρω στην περιοχή;

Κανένας δεν είχε αντίρρηση. Τα παιδιά κόντευαν να τρελαθούν από τη χαρά τους.

— Θα κανονίσω να σας ξεναγήσει ο αρχαιολόγος στη Σούριζα, κοντά στην Αγία Τριάδα στην Καμάριζα. Θα σας μάθω ν' αγαπάτε το Λαύριο. Θα σας μάθω να προσέχετε πράγματα που τώρα περνάτε δίπλα τους και δεν τους δίνετε σημασία. Το ξέρετε πως στο Λαύριο για πρώτη φορά στην Ελλάδα χρησιμοποιήθηκε το ηλεκτρικό ρεύμα και το τηλέφωνο; Ότι το Λαύριο είναι η μάνα του πρώτου ελληνικού σιδηρόδρομου στα 1876; Ότι εδώ έγινε η πρώτη εργατική απεργία το 1897;

Χαμογέλασε όμορφα, όπως κάθε φορά που μιλούσε για τον τόπο του κι ένιωθε να υπάρχει ενδιαφέρον γύρω του.

— Τώρα θα σας δείξω μια σειρά σλάνιτς και μετά θα σας πω ό,τι θέλετε.

Εκείνο τ' απόγευμα στάθηκε η αρχή της αληθινής γνωριμίας των παιδιών με το Λαύριο. Χρόνια τώρα, γι' αυτά το Λαύριο ήταν τα μαγαζιά, οι πισαρίες, ο κινηματογράφος. Εκείνο το απόγευμα γύρισαν πίσω στο χρόνο και είδαν να ξεδιπλώνεται μπροστά τους ένας κόσμος πλούσιος σε παράδοση, είδαν μια πόλη με αστείρευτη ιστορία, μια γη ποτισμένη με κόπο και ιδρώτα.

Το Λαύριο βρίσκεται 53 χιλιόμετρα έξω από την Αθήνα αν έρθεις από τα Μεσόγεια. Είναι μια απέραντη εργατούπολη, μια πόλη που δημιουργήθηκε από την ανάπτυξη της βιομηχανίας, και σε ξαφνιάζει με τα πανέμορφα νεοκλασικά της –όσα έχουν απομείνει–, τα οποία αποτελούν υπόδειγμα λαϊκής νεοκλασικής αρχιτεκτονικής.

Το νεότερο Λαύριο αναπτύχθηκε από το 1864, οπότε ξεκίνησε μια καινούρια περίοδος ακμής για τον τόπο. Τότε άρχισαν να χτίζονται τα ωραία αυτά κτίρια. Μάστορες Ηπειρώτες, ολόκληρες κομπανίες, γυρνούσαν από χωριό σε χωριό κι από πόλη σε πόλη κι έχτιζαν σπίτια. Τέτοια μπουλούκια κατέβηκαν και στο Λαύριο κι έχτισαν, σύμφωνα με την παράδοση αλλά και με το μεράκι τους, πανέμορφα ακόμα και στο σημερινό μάτι σπίτια.

Στο Μαρκάτι ζούσε μια ηλικιωμένη γυναίκα που ήταν μικρό παιδάκι όταν ο παππούς κι ο πατέρας της έχτιζαν στο Λαύριο. Δούλεψε μαζί τους και ήταν η μοναδική γυναίκα που ακολουθούσε τα μπουλούκια. Κάποτε έφυγαν και πήγαν σ' άλλους τόπους, αλλά εκείνη ήταν τόσο μαγεμένη από το Λαύριο που ξαναγύρισε και ρίζωσε εδώ. Έχτισε ένα σπίτι με τα ίδια της τα χέρια, με πέτρα πελεκητή και μαστοριά μοναδική, κι έκανε ένα ψηφιδωτό στο πάτωμα –δυο γλάστρες με λουλούδια και δυο αετούς μ' ανοικτά φτερά– και κάτι πουλιά, ψάρια και γοργόνες αντικριστά στο μοναδικό μεγάλο παράθυρο που έχει το δωμάτιο του σπιτιού της.

Ναννίνα
Σακκά-Νικολακοπούλου

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΑΣΤΡΑΒΗ

Κι αυτό το καλοκαίρι προμηνύεται βαρετό για την Αγάθη και τη Νάνση. Κάθε χρόνο τα ίδια και τα ίδια, διακοπές στο Λαύριο με την ίδια παρέα.

Κι όμως, η καλοκαιριάτικη μπόρα που ματαιώνει την εκδρομή τους θα δώσει την ευκαιρία στα οκτώ παιδιά να μάθουν την ιστορία του Λαυρίου και να γνωρίσουν τα παλιά μεταλλεία: κι όχι μόνο. Τι μυστήριο κρύβουν, άραγε, οι άνθρωποι στο τροχόσπιτο; Ποιοι ζούσαν στο «χωριό φάντασμα»; Τι είναι οι παράξενοι ήχοι που ακούγονται από την παλιά γαλαρία; Τι συνέβη στη Μυρτώ τη νύχτα της πυρκαγιάς;

Οι απαντήσεις θα δοθούν μέσα από την επιχείρηση Αστράβη και το καλοκαίρι αυτό θα μείνει για πάντα χαραγμένο στη μνήμη τους.

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

...και για νεαρούς αναγνώστες με απαιτήσεις

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: Info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-709-9

9 789604 537099

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ.: 08028